

LJUBAVNA PESEM.

Anton Vodnik.

Ko je mesečina prižgala lestence po moji hiši,
sem vzel v rôko liro čudnih slutenj
in šel kakor po navadi
trkat na okna tvojih sanj.

Ko sem stopal skozi tvojega doma vrt,
iskajoč v strunah lire pozdravno pesem svojega srcá —
me zajel je divji vrtnec veličastne godbe
rož in drevja, plíc in zvezdá.

Vsak list na drevju bila je tipka
puščavsko brezmejnih orgel.
Nanje igrali so milijoni rok
enega samega Pevca.

Kakor ognjene trombe
razsvetljevale so vrtnice rdeče
to cerkev psalmističnih zvokov —
in bil sem v zagonetnem ognju se spreminjajoči angel,
zakrivajoč si oči z rokami.

V oddaljenih kolih svetišča
zvenele so lilije kot violine
pod bradami tenkih, slonokoščenih angelov ...

Vsi ti zvoki so se izlivali
v kristalno tišino
— zaklenjeno najsvetejše —
razvrščajoč se krog nevidnega oltarja
k mističnemu darovanju ...

*

Ko se skrila je godba mojim očém,
ostal sem pod brezmejnimi oboki
zapuščene cerkve — sam —
kot mesto v osrčju puščave,
kjer prevpije zvonove cerkvá
orjaški zvon vesoljnega nebá ...